

”PikkuKakkonen”

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYKSEN KAHDESKYMMENES LEHTI

Hyvät sukulaiset

Vuosi sitten kirjoitin kuluneesta viileästä, sateisesta ja tuulisesta kesästä. No mennyt kesä oli sitten taas kuuma ja kuiva. Kuivasta säästä kärsivät jälleen pahiten maanviljelijät. Myös marjasadot jäivät paikka paikoin pieniksi ainakin osassa Suomea. Vanha sanonta ”vuodet eivät ole veljiä keskenään” näyttää pitävän paikkansa. Jokin aika sitten YK:n alainen kansainvälinen ilmastomuutospaneeli julkaisi oman raporttinsa. Sen mukaan lämpimiä kelejä on jatkossa odotettavissa entistä enemmän, ellei asialle tehdä konkreettisia toimenpiteitä.

Sukuyhdistyksen varsinainen kokous pidettiin 21.7.2018 Jyväskylässä Säynätsalon kunnantalolla. Aivan aluksi kunnantalolla yrittäjänä toimiva Harri Taskinen kertoi meille Alvar Aallon suunnitteleman talon synnystä, historiasta, erinäisistä yksityiskohdista sekä talon nykyisestä käytöstä. Kahvin ja kunnantalon herkkukakun jälkeen pidettiin sääntömääräinen kokous. Kokouksen aluksi luovutettiin Jouni Kakkoselle Suomen Sukututkimusseuran

myöntämä sukututkimusansiomitali. Varsinaisessa kokouksessa käsiteltiin ja hyväksyttiin tilinpäätös, toimintakertomus sekä toiminnan tarkastajan lausunto. Käsiteltiin ja hyväksyttiin tulo- ja menoarvio, sekä vahvistettiin jäsenmaksut vuodelle 2018. Edellinen hallitus valittiin jatkamaan tulevaksi tilikaudeksi. Hallitukseen puheenjohtajana jatkaa Eero Kakkonen sekä jäseninä Eero Autere, Eila Hyvärinen, Jouni Kakkonen, Kyösti Kakkonen ja Raija Vassinen. Kokouksessa keskusteltiin siitä, kuinka saisimme nykyistä jäsenmäärää kasvatettua. Hyvä ehdotus oli, että yhdistyksen jäsenet kukin tahollaan pyrkisivät houkuttelemaan uusia jäseniä joukkoomme, mm perheenjäsenet olisivat tervetulleita. Lisääntynyt jäsenmäärä toisi yhdistykselle lisää aktiivisuutta ja tuloja toimintaa varten.

Kiitokset tämän numeron avustajille Maaritille, Erkille ja Jounille.

Hyvää ja Onnellista
Uutta Vuotta 2019
Eero

AJANKOHTAISTA

Hyvä omistaja

Sukuyhdistyksemme kunniajäsen kauppaneuvos **Kyösti Kakkonen** on voittanut valtakunnallisen Hyvä omistaja 2018-yleisöäänestyksen ylivoimaisella äänten enemmistöllä.
Sukuyhdistys onnittelee.

Nuori Yrittäjä

Pohjois-Karjalan Yrittäjät on palkinnut Nuoriyrittäjä-palkinnolla **Joni Kakkosen**.
Joni Kakkonen pyörittää Kontiolahdella sijaitsevaa Mustavaaran laskettelukeskusta.
Onnittelut.

Muutokset ja lisäykset sukutietoihin

Muutokset ja lisätiedot voi lähettää osoitteeseen:

Jouni Kakkonen

Läntinen Pitkäkatu 20 C 40, 20100 Turku

jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Muutokset jäsenrekisteriin

Muistathan ilmoittaa mahdolliset osoite yms. muutokset

Leena Kakkoselle

Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä

leenam.kakkonen@elisnet.fi

puh 050 3728622

Sukukirja IsoKakkonen I

Sukukirjoja on jäljellä 1 kappale.
Kirjan hinta on 135 euroa/kpl plus postituskulut.

Isännän viiri

Isännän viirejä on jäljellä
6 kappaletta.

Viirin hinta on 75 euroa/kpl
plus postituskulut

Tilaukset

Eero Kakkonen, puh 0400 679328
sähköposti eero.kakkonen@elisanet.fi

Isosta Kakkosesta ja vähän mitaleistakin

Seuramme vuosikokouksessa menneenä kesänä Säynätsalossa luovutettiin Jouni Kakkoselle Suomen sukututkimusseuran ansiomitali. Siinä yhteydessä mainittiin minunkin nimeni. Aattelin kirjoittaa muutaman sanan selitykseksi ja valaistukseksi.

Sukukirja, Iso Kakkonen, ilmestyi vuonna 2014 ja Suomen sukututkimusseura nimesi sen vuoden 2014 sukukirjaksi. Tilasin minäkin tuon sukukirjan ja noutaessani postista tilaukseni, totesin saaneeni sananmukaisesti painavaa tietoa, teos painaa liki 2,5 kiloa. Ensimmäiset 120 sivua luin kokonaan ja seuraavat, sukutaulut, vähemmän tarkasti. Nuo ensimmäiset sivut kertoivat elämänpiiristä Pohjois-Karjalan alueella. Mukana oli tietysti karttojakin.

Sukutietoja kerätessään Jouni pyysi minua tarkistamaan ja tarkentamaan oman sukuhaarani henkilötietoja ja siihen liittyvää kirjeenvaihtoa kävimmekin sitten liki vuoden.

Kun sitten sain kirjan kouraani, ymmärsin välittömästi, kuinka suuren työn Jouni oli kulluneen kolmen vuoden aikana tehnyt. Tietysti edesmenneen Matti Kankaanpään tutkimukset olivat pohjana, jottei tarvinnut aivan tyhjästä aloittaa.

Olen itsekin harrastanut sukututkimusta, äitini kuoleman jälkeen hieman intensiivisemmin. Niinpä minulle oli muodostunut jonkinmoinen käsitys työn vaativuudesta ja laajuudesta, samoin käsitys siitä kuinka paljon aikaa siihen saa kulumaan.

Sain haltuuni äidiltäni jääneitä sukuselvityksiä ja totesin, että onpa paljon aukkoja ja selvitettäviä sukuhaaroja. Samoihin aikoihin appivanhempani pyysivät minua kirjoittamaan puhtaaksi heidän perheraamattunsa välissä olevat sukutiedot. Osoittautui, että tietoja oli vähän enemmänkin, mutta yhtä lailla nekin sisälsivät runsaasti aukkoja, tuntemattomia henkilöitä ja asuinsijoja.

Tiesin myös, että isäni sukua oli jo tutkittu ja luulin, etten joudu siihen perehtymään. Toisin kuitenkin kävi. Onneksi sain runsaasti tietoa ja valokuvia serkultani, Riitta Kakkoselta, joka miehensä ja poikansa kanssa oli tehnyt laajan selvitystyön.

Tuolla edellä mainitsin, että liki vuoden ajan vastailin Jounin kysymyksiin. Ei tietenkään joka päivä, kyllä sukututkijalla muutakin elämää on, eivätkä pari vuosisataa sitten eläneet ihmiset enää mihinkään katoa arkistojen kätköistä. Aloitin kuitenkin appivanhemmistani pari vuotta aikaisemmin.

Käärin hihani, käynnistin tietokoneeni ja etsin paksun pakan paperia.

Aluksi anopin suku

Aloitin anopin suvun selvittelyn, se suku kun kuulemma oli pysynyt paikoillaan viimeiset 400 vuotta tuolla Keski-Suomen salomailla. Niin kai, hyvin pian selvisi, että sitä sukua on kaikkialla Suomessa Oulusta etelään, pääosa tosin keskisessä Suomessa. Hyvin pian huomasin, että ymmärtääkseni edes hieman jonkun pitäjän tai kylän elämää, joudun perehtymään paikallishistoriaan. Pöydänkulmalle ilmaantui silloin tällöin puolen metrin pino uudempaa ja vanhempaa historiakirjaa. Joku kirja jäikin kirjahyllyyni.

Jouduin kyllä opettelemaan lukemaankin ja hetkittäin oli luetun ymmärtämisessä vaikeuksia.

Seuraavaksi appeni taustaa

Läksinpä penkomaan appeni taustoja. Hänen isänsä sukua seurailin Orimattilaa, joka välillä olikin Nyby. Sieltä sitten Elimäelle ja Iittiin, kunnes jäljet katosivat historian hämärään. Orimattila ja karjalaiset liittyvät toisiinsa sen verran, että Kirvun kirkonkellot evakuoitiin

Näin alkoi isän äidin juurien etsintä, suurimman työn teki serkkuni perhe.

myös ongelmana, että kirkonkirjat ja kirkko on jonkun kerran palanut. Oman lisänsä tuo sekin, että Stolbovan rauhan myötä (1617) alueella asuneet ortodoksit muuttivat Tveriin ja sijalle tuli luterilaista väestöä sekä Kannakselta, että Savon suunnalta. Heistä vaan ei ole tarkempaa tietoa.

Oman mausteensa soppaan antoi se, että Uudenkaupungin rauhan (1721) jälkeen Venäjän valtaan päätyneillä alueilla alkoi ns. lahjoitusmaa-aika päättyen vasta 1800-luvun lopulla. Myöhemmin muuttoliike Pietariin ja Inkerinmaalle vaikutti myös voimakkaasti. Monen nimen perässä on maininta, että muutti Toksovoon tai "Kuuluu kuolleen Pietarissa".

Isäni sukua selvitellessä sain käteeni hänen serkkunsa muistelmat, jotka ovat ilmestyneet myös viimeisimmissä Pikku Kakkosissa. Niitä lukiessani sain vastauksia moneen kysymykseeni ja sain vihjeitä suunnata etsimiseni määrättyihin asioihin. Käytin niitä myös etsiessäni vastauksia Jounin esittämiin kysymyksiin.

Suosittelen nykyisin kaikille, jotka minua suostuvat kuuntelemaan, jonkinlaisten muistelmien kirjoittamista. Lapsemme ja lapsenlapsemme tietävät meistä yllättävän vähän

– tai ovat unohtaneet kuulemansa. Tietokone on nykypäivänä ihan hyvä apuneuvo muistojen kirjaamiseen. Eikä tuloksen tarvitse olla maailmankirjallisuuden valioteosten kilpailijoita.

Seikkaillen historiankirjojen, kirkonkirjojen ja vastaavien joukossa, huomasin pian tarpeelliseksi kerätä kaikenlaista tietoa niistä pitäjistä, seurakunnista, kylistä ja vastaavista, joiden alueella sukulaiset elivät. Mukana tietysti joitain kylien ja pitäjien karttoja. Ajatuksena tietysti, että olisi muistiinpanot, joita vilkaista ilman, että täytyy selata kaikkia kirjoja tai nettiä.

Minulla lienee noita selventäviä juttuja liki sata sivua. En aio julkaista mitään, mutta jos niin kävisi, noiden tiedonhippujen muokkaus siedettävään muotoon tulee olemaan melkoisen suoritus. Sukutaulujen sisällön muokkaus on vähintään samanmoinen suoritus.

Uskallan sanoa, että kyllä siinä hetki heilahdaa. Tällä hetkellä minulla on koossa vain n. 6700 tarkistettua nimeä, mikä ei ole kovinkaan paljon. Tapasin vastikään erään harrastajan, joka kertoi selvittäneensä vanhimmasta tunnetusta esi-isästään alkaen n. 500 000 nimeä.

Säynätsalon
Kunnantalo

Jouni saa mi

Sisäpiha

Vuosikokous Säynä

Harri Taskinen esittelee taloa

talinsa

Valtuuston istuntosali

itsalossa

Leena, Jonne ja Eero

Kokousväkeä

Panoraama Viipurin linnan tornista.

Kahden Karjalan rajalla

Itärajan läheisyys lienee aina vaikuttanut pohjoiskarjalaiseen elämänmenoon, kulttuuriin ja kansalaisten käsityskantoihin. Arkeen.

Rajantakainen Karjala, muistojen Karjala, houkuttelee yhä paitsi muistelemaan, myös matkailemaan entisille kotiseuduille ja Kalevalan maille.

Kuusikymmentäluvulla syntyneet ja sitä nuoremmat ikäluokat eivät ole joutuneet kokemaan sota. Sitä vastoin vanhemmat ja isovanhemmat tapasivat luokitella elämänskokeuksensa aina kahteen pääluokkaan: ”ennen sotia” ja ”sotien jälkeen”.

Suhde omaan kotipaikkaan on kansalaiselle tärkeä. ”Kalevalan maille” mieli yhä moni. Vanhoja runoja Karjalan mailta sisältävä Wanhale Kalevala ilmestyi vuonna 1835 ja on nyt laitoksena 183-vuotias. Eepos on sittemmin käännetty myös aunuksen karjalaksi.

Karjala kytkeytyykin suomalaisuuden rakentamiseen. Rajan takana ortodoksisuus uskontona näkyi aikanaan myös kodeissa, joissa saattoi havaita ikoninurkan, pyhän paikan. Neuvostoliitossa, 1920-luvulta lähtien, uskonnollinen toiminta hiipui. Neuvostoliitto lakkasi virallisesti olemasta 25.12.1991.

Kirkko – kotiseudun kuvastin

Emäntä Ilma Eronen (s. 26.9.1927–) täytti 90-vuotta vuonna 2017.

Äiti *Hilda Maria Kakkonen* (17.9.1899–9.10.1974), sukukirjan taulu 484, oli Fanny Lehtihaaran (s. 2.10.1896 Tohmajärvi Värtsilä, k. 17.4.1991 Perniö) serkku; Heikki Kakkosen Mikko-veljen tytär.

Tänään emäntä Ilma Eronen asuu lähellä

Pälkjärven sairaalan sivurakennus.

Tohmajärven kirkkoa, jonka katuosoite on Kirkkotie 590. Tohmajärven kirkossa järjestään jouluisin jouluhartaus. Siellä on siunattu haudan lepoon myös Kakkosia.

Eläessään Fanny Lehtihaara osallistui perimätiedon mukaan muun muassa *Hilja Kakkosen* (sukukirjan taulu 485) siunaustilaisuuteen Tohmajärven hautausmaalle joulukuun 11. päivänä vuonna 1976.

Metsätyönjohtaja *Uuno Arvid Kakkosen* (s. 5.1.1902, k. 31.3.1969) puoliso Hilja Kak-

konen (os. Immonen) edesmeni 22.11.1976 Tohmajärvellä (s. 14.12.1904). Siunaus toimitettiin kello 13.00 Tohmajärven puukirkossa. Sen jälkeen pidettiin muistotilaisuus seurakuntatalolla.

Tohmajärven kirkko on Pohjois-Karjalan vanhin puukirkko. Kirkko edustaa 1700-luvun kirkkoarkkitehtuuria. Puisen, tasavartisen ristikirkon rakennutti Eskil Collenius vuonna 1751. Kirkko vihittiin käyttöön vuonna 1756.

Maarit, isä ja Hilda Maria.

Sano se karjalaksi – käspaikka

Puhtaita pyyheliinoja, ”käspaikkoja” on karjalaisissa kodeissa tarvittu aina. Puhdasta piti olla yllä ja puhtaaksi piti tulla.

Maaseudulla tytöt saattoivat lähteä piikomaan jopa 14-vuotiaina. Maaseudulla topakat emännät osallistuivat 1930-luvulta lähtien myös sadonkorjuu- ja heinätöihin. Jopa tukiinottoon saattoivat naiset ottaa osaa.

Suomalaisen työn historiassa sotien välistä aikaa kutsutaan ”taylorismin” ajaksi.

Tehtaassa työskentelevien työsuorituksia mitattiin ja valvottiin – tehokkuuden nimissä. Säästöjä ja hyötyjä tavoiteltiin tuona aikana tehtaissa palkkaamalla naisia, koska naisten palkka oli pienempi kuin miesten työstä sama korvaus.

Ennen sotia, esimerkiksi 1930-luvulla, puhuttiin pätkätyöstä ja osa-aikaisesta työttömyydestä. Palkkatyö ei enää nykyäänkään aina takaa toimeentuloa, kuten ei maailmansotien välisenä aikanaakaan.

Nykyään ajatellaan, ettei muistitieto ole historiantutkimuksen vastakohta. Historiallinen perinne, omaelämäkerralliset tietolähteet ja muut historiakulttuurin tuotteet kiinnostavat yhä nuorempia.

Kysyjä kysymyksineen lienee aina sidoksissa esittämisajankohtaan. Mutta kuka muistaa ja kertoo? Entä miten arvotamme kertojan historian esittämiseen oikeuttavaa asemaa? Kenen muistot edustavat koko kylän tai suvun, ryhmän, kokemusta?

Teksti: Maarit
Lehtihaara,

Kuvat: Maarit
Lehtihaaran
kotiarkisto.

Dna sukututkimuksen apuna

Yhä useampi suomalainen on teettänyt itsensä sukututkimusta varten dna-testin. Testin teettämisen taustalla on erilaisia motiiveja ja kysymyksiä, joihin halutaan löytää vastauksia. Testit eivät kuitenkaan ole poikkeustapauksia lukuun ottamatta oikotie onneen. Ilman vahvaa perinteistä sukututkimusta ja asiaan perehtymistä ne eivät välttämättä anna kovinkaan paljon muuta kuin pitkän luudan tuntemattomien henkilöiden nimiä. Huonossa tapauksessa nimilistatkin ovat lyhyitä tai suhteellisen lyhyitä.

Markkinoilla on sukututkimusta varten kolmentyyppisiä perustestejä: ns. ”serkkutesti”, isä- ja äitilinjatestit. Markkinoiden suurimmat toimijat ovat Ancestry, MyHeritage, 23andme sekä Familytreedna. Viimeksi mainitulta saa kaikki kolme perustestii kattavasti, kun taas muut ovat keskittyneet serkkutestityypisen testin tarjoamiseen. Tosin 23andmeltä saa arvion isä- ja äitilinjasta ja heiltä voi lisähintaan tilata raportin terveyteen vaikuttavista mutaatioista.

Näitä testejä on käytetty muun muassa sukututkimuksessa vastaan tulleiden umpikujien selvittämiseen. Tällaisia ovat esimerkiksi tuntemattoman isän etsijät eli aviottomana syntyneen lapsen isän etsijät. Myös adoptoidut lapset ovat yrittäneet selvittää biologisia vanhempiaan dnan avulla. Ehkä olet kuulut Amerikan Andysta – adoptiolapsesta, joka etsi biologisia vanhempiaan. Tähän mennessä hän on löytänyt ainakin biologisen äitinsä kokeneiden geneettisen sukututkimuksen harrastajien avulla.

Monet ovat olleet myös kiinnostuneita etenisydestään ja esivanhempiensa muuttoreiteistä Suomeen. Sukuseurat ovat puolestaan käyttäneet dna:ta selvittämään, ovatko samaa sukunimeä kantavat eri sukuhaarat toisilleen sukua sekä sukuhaarojen keskinäistä polveutumista niissä tapauksissa, joissa polveutuminen ei selviä asiakirjalähteistä. Toisaalta testejä on käytetty myös vahvistamaan aiemmin tehdyssä asiakirjatutkimuksessa polveutumisesta tehtyjen tulkintojen oikeellisuutta.

”Serkkutesti”

Serkkutestiksi kutsuttu dna-testi on saanut lempinimensä siitä, että sen avulla voi tutkia kaikkia esivanhempien linjoja muutaman sukupolven ajalta. Se siis etsii dna-serkkuja. Tällaisia testejä ovat Familytreednan FamilyFinder, MyHeritageDNA, AncestryDNA ja 23andmen Ancestry Service.

”Serkkutestin” avulla voivat sekä naiset ja miehet etsiä mahdollisesti tuntematonta isää sukupuussa. Naisille se on ainoa mahdollinen testityyppi tähän tarkoitukseen. Tosin testi toimii parhaiten kahdessa lähimmässä sukupolvessa. Sen jälkeen dna pilkkoutuu sen verran pieniksi pätkiksi, että varmojen tulkintojen tekeminen on hyvin haastavaa.

Testissä tutkitaan yhteensä vähän yli puoli miljoonaa emäsparia muista kuin sukupuolikromosomeista. Näiden tuloksia vertailemalla tietokannassa olevien henkilöiden tuloksiin löydetään henkilöitä, joilla ovat geneettisesti niin paljon samoja tuloksia emäspareissa, että heidän arvioidaan olevan sukua toisilleen.

Tuloksena tulee pitkä lista henkilöiden nimiä, minkä lisäksi saat muun muassa arvion heidän sukulaisuudestaan sinuun nähden ja tunnusluvut yhteisen perimän määrästä. Suomessa puoliso on haettu pienestä piiristä, ja etenkin Savossa ja ruotsinpuoleisissa Karjalassa perustajaväestö on ollut kovin pieni. Kun pienessä piirissä kierrätetään samaa perimää, niin monesti testi näyttää selvästi läheisempää geneettistä sukulaisuutta kuin todellinen sukulaisuus on.

Minullakin on monia 2.–3. serkuksi arvioituja henkilöitä, joiden juuret ovat ainakin 1600-luvulta lähtien Kainuussa tai Kuusamossa, kun taas omat juureni ovat olleet 1500-luvulta lähtien Etelä-Savon, Hämeen ja Etelä-Karjalan rajaseuduilla. Kainuuseen ja Kuusamoon on lähtenyt 1500- ja 1600-luvuilla esivanhempieni sisaruskuja, jotka ovat sitten siellä ehkä vieläkin pienemmissä piireissä kiertäneet perimäänsä, niin sitten sieltä löytyy geneettisesti suhteellisen läheisiä sukulaisia.

Pääset myös tutkimaan, mistä osuman kanssa yhteiset esivanhemmat löytyvät, jos osumasi eli henkilö, jonka on katsottu olevan dna-sukulaisesi, on laittanut sukupuunsa tai luettelon esivanhempiensa sukunimistä ja asuinpaikoista.

Lisäksi tulokset esittävät arvion etnisestä koostumuksestasi. Sen tuloksia ei kannata ottaa aivan kirjaimellisesti ja hämmentyä mahdollisista rippeistä eskimoa, Keski-Amerikan intiaania tai vaikkapa Australian aboriginaalia. Toisaalta minulla tulokseksi tuli sekä Family-Finderissa että MyHeritageen siirretyn raakadatan kopion perusteella 100 % suomalainen.

Isälinjan testit

Täysi paletti isälinjan testejä on tarjolla vain Familytreednalla. Isälinjan testillä testataan henkilön suoraa isälinjaa – siis isänisänisänisän... isää hamaan menneisyyteen saakka. Tämän testin voivat tehdä vain miehet, koska naisilla ei ole Y-kromosomia. Jos nainen haluaa tutkia isälinjaansa, hänen on ylipuhuttava testattavaksi isänsä, veljensä, setänsä, isänpuoleisen miesserkun ja niin edelleen.

Isälinjaisia testejä on kahdentyyppisiä: str-ja snp-mutaatioihin perustuvia. Kummallakin on oma paikkansa isälinjan testauksessa ja ne täydentävät toisiaan.

Yleensä testaus aloitetaan tutkimalla str-mutaatioita. Tiettyssä kohdassa y-kromosomia sama muutaman emäksen jakso toistuu useamman kerran. Tätä ilmiötä kutsutaan lyhenteellä str. Mutaatio tapahtuu, kun isän ja pojan välillä toistokertojen määrä nousee tai laskee. Tiettyä kohtaa, jossa tietty emästen jakso toistuu useamman kerran, kutsutaan merkkiarvoksi eli markkeriksi. Kun tarpeeksi monta markkeria tutkitaan, niin vertailemalla muihin tutkittuihin, pystytään antamaan arvio haploryhmästä. Se on geneettisen sukupuun sukuhaaran nimi.

Varsinaisesti haploryhmä määräytyy snp-mutaation perusteella. Tämä mutaatio on puolestaan yhdessä emäksessä tapahtunut emäksen vaihtuminen toiseen. Näitä tapahtuu kuitenkin str-mutaatioita harvemmin, joten joskus nuo str-mutaatiot määrittävät paremmin viimeaikaaisia haarautumisia kuin snp-mutaatiot. Hyvä aloitustesti on Y-DNA67, jossa tutkitaan 67 merkkiarvoa.

Olen äidinpuoleisen sukuseurani eli Laitisten sukuseuran sukututkimusvastaava. Tähän mennessä on jo 20 Laitista testattu str-testeillä. Näiden testien perusteella näyttää tällä hetkellä siltä, että Laitiset polveutuvat useasta sukunimijalla eläneestä eri kantaisästä.

Toisaalta on neljäntoista testatun ryhmä, jotka polveutuvat 1500-luvun alussa Leppävirran Kotalahdessa eläneestä Kärä-Laitisesta tai muutama sukupolvi ennen häntä eläneestä kantaisästä. Osa näistä on todennettavissa asiakirjalähteistä, mutta dna:n avulla on pystytty yhdistämään monta sukuhaaraa tähän Kotalahden haaraan.

Tässä vaiheessa olemme tehneet vasta str-testejä, mutta tulevaisuudessa toivomme tarkentavien testien (sekä str että snp) tuovan valaistusta siihen, mistä kohtaa geneettistä sukupuuta polveutumisen osalta tuntemattomat haarat ovat polveutuneet. Tämän lisäksi tarvitaan lisää kokonaisvaltaista ja kattavaa asiakirjatutkimusta, jonka pohjalta voidaan tehdä oletuksia mahdollisista polveutumisreiteistä.

Oma isälinjan testini ei ole vielä auttanut pääsemään sukututkimuksellisen umpikujan ylitse, koska minulla ei ole tarpeeksi läheisiä osumia, jotka auttaisivat asiassa. Odottelen yhden sukuhaaran tyvessä sitä, että saisin kaverin, jonka kanssa alkaisimme kasvattaa omaa oksaamme sukupuuhun. Tässä vaiheessa olen vielä sellaisen haaran tyvessä, joka on syntynyt arvioiden mukaan parisen tuhatta vuotta sitten.

Äitilinjan testit

Äitilinjan testit tutkivat puolestaan äidinäidinäidinäidin... äitiin menneisyydessä ulottuvaa ketjua. Tämä tutkimus tehdään solujen mitokondrioista. Sen voi teettää sekä miehestä että naisesta. Eri testaustasoja on kaksi. Kuitenkin järkevää on teettää suoraan kaikkien kattavin testi, jos haluaa tutkia äitilinjaansa. Suppeammasta testistä ei ole kovinkaan paljon iloa ainakaan sukututkimuksellisesti.

Muutenkin äitilinjan testi on enemmän hauska tietää -tyyppinen testi. Monessa tapauksessa yhteiseen esivanhempaan on mahdollonta löytää reittiä, koska mutaatio on voinut tapahtua jo tuhatkin vuotta sitten. Ero selittyy osittain sillä, että mitokondriossa on vain noin 16 000 emästä, kun taas y-kromosomissa on

kymmeniä miljoonia emäksiä, joissa mutaatio voi tapahtua.

Minulla on pitkälti toistasataa äitilinjaista osumaa. Kuitenkin on varsin selvää, että meille kaikille on aika vaikea löytää yhteistä esiäitiä, kun yhdellä kaukaisin äitilinjainen tunnettu esiäiti on syntynyt vuonna 1818 Sveitsissä, toisella taas 1500-luvulla on esiäitinä ollut von jotain Karjalankannaksella, minulla taas on varhaisin äitilinjainen esiäitini kuollut Laukaassa 1700-luvun alkupuolella. Sen lisäksi 1600-luvulla syntyneitä varhaisimpia tunnettuja esiäitejä on Varsinais-Suomesta Kainuuseen ulottuvalla alueella sekä jonkin verran Ruotsin pohjoisosissa.

Olen siis teettänyt itsestäni isä-, äiti- ja serkkutestit samoin kuin ollut mukana vajaassa 20 isälinjaisessa testissä äidinpuoleisen sukuseuran kanssa. Olisi enemmän kuin mukavaa, jos joku muu Kakkosistakin innostuisi teettämään itsestään isälinjan testin. Sittenpä näkisi, ovatko sukuhaaramme polveutunut samasta sukunimijalla eläneestä kantaisästä.

Yleensä joulun alla on testiyrityksillä hyviä tarjouksia. Tällä hetkellä joulukuun alussa Familytreedna myy Y67-testiä 179 dollarilla + toimituskulut noin 13 dollaria (normaalis-

ti 268 dollaria, mutta SuomiDna-projektin kautta tilattuna ympäri vuoden 199 dollaria + toimituskulut).

Serkkutestin saa samalta firmalta nyt 49 dollarilla + toimituskulut, normaalihinta on ollut 79 dollaria. MyHeritage myy nyt omaa serkkutestistään tarjouksessa 59 eurolla + toimituskulut (79 euroa normaalisti), Ancestryllä näyttäisi olevan tarjous 59 dollaria + toimituskulut (norm. 99 dollaria; tarjous ehkä vain Ancestryn jäsenille), 23andmellä 69 dollaria + toimituskulut (norm. 99 dollaria; terveys + sukututkimuspaketti 139 dollaria, norm. 199 dollaria). Eniten suomalaisia testattuja on Familytreednalla ja MyHeritagella.

Mikäli dna-testit kiinnostavat sinua, niin olen valmis neuvomaan ja auttamaan niin testin valinnassa kuin itse tilauksen tekemisessäkin. Yhteystiedot löytyvät tästä lehdestä ja sukuseuran nettisivuilta.

Jouni Kakkonen

Lisää aiheesta:
www.kurrinsuku.net
<https://www.familytreedna.com/groups/finland/about/background>

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYS

Hallitus

Eero Kakkonen, puheenjohtaja
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
puhelin 0400 679328
eero.kakkonen@elisanet.fi

Kyösti Kakkonen
Mulonniementie 190, 80330 Reijola
kyosti.kakkonen@k2.fi

Eila Hyvärinen
Hepomäentie 10, 80140 Joensuu
puhelin 040 7276746
hyvaeila@gmail.com

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkätatu 20 C 40, 20100 Turku
puhelin 040 5670407
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Raija Vassinen
Lähdetie 1, 40530 Jyväskylä
puhelin 050 5936220
raija.vassinen@gmail.com

Eero Autere
Aittarivi 6 as 7, 01660 Vantaa
puhelin 040 5383158
eero.autere@elisanet.fi

Hallituksen sihteeri ja jäsenrekisteri

Leena Kakkonen
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
puhelin 050 3728622
leenam.kakkonen@elisanet.fi

PikkuKakkosen toimitus

Eero Kakkonen
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
eero.kakkonen@elisanet.fi

Sukututkimus

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkätatu 20 C 40, 20100 Turku
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Sukuyhdistyksen jäsenmaksut

Aikuisjäsen 25 eur/v, lapsi (alle 18 v.) 10 eur/v
Pankkitili Nordea FI5610403500363472